

KOMUNIZAM I RAZARANJE SRPSKOG NARODA

Doc. dr Zoran Jerotijević¹⁴⁴

Nebojša Gijić

Fakultet za obrazovanje rukovodećih kadrova u privredi Novi Sad

Rezime: Komunizam je ideologija preko koje su atlantisti ostvarivali svoje geopolitičke ciljeve. Komunisti su posle Drugog svetskog rata načinili veliku nepravdu srpskom narodu po pitanju teritorija, a uz to su amnestirali i nagrađivali one koji su činili najveće zločine prema Srbima. SFRJ je bila pod presudnom kontrolom atlantizma, koji je ulagao ogromna materijalna sredstva za podršku Titu. Titoizam je obezglavio srpsku naciju, pa smo u najteže razdoblje nacionalne istorije stupili sa političarima bez istorijskog uma i vizije, bez znanja i razumevanja sveta koji nastaje nakon rušenja Berlinskog zida i sloma Sovjetskog Saveza. Glavni uzrok poraza naše nacionalne politike u jugoslovenskoj krizi je nespremnost za radikalno raskidanje sa titoizmom i nespremnost za prilagođavanje savremenom svetu i civilizaciji koja nastaje. A bez energija i inteligencije za prilagođavanje svetskim uslovnostima uz očuvanje nacionalnog identiteta, mali i nerazvijen narod kakav je naš, biva potčinjen i poražen.

Ključne reči: *komunizam, socijalizam, atlantizam, Tito, SAD, Srbija.*

COMMUNISM AND DESTRUCTION OF THE SERBIAN PEOPLE

Abstract: Communism is an ideology through which atlantists exercised its geopolitical goals. The Communists after The second world war made a great injustice to the Serbian people in terms of territory, in addition to the amnesty and rewarding those who committed the greatest crimes against Serbs. Yugoslavia was under the critical control by atlantacists, which is investing huge funds to support Tito. Titoism was beheaded the Serbian nation, so in the most difficult period of national history connect with politicians without historical mind and vision, without the knowledge and understanding of the world resulting from the fall of the Berlin Wall and the collapse of the Soviet Union. The main cause of the defeat of our national policy in the Yugoslav crisis, is the unwillingness to radically break with Titoism and unwillingness to adapt the world and the civilization that created. But without energy and intelligence to adapt the world while preserving the restrictions of national identity, a small and underdeveloped nation such as our own, is subordinate to and defeated.

Keywords: *communism, socialism, atlanticism, Tito, USA, Serbia.*

Uvod

Napadno i brzo oslobađanje geopolitike od navodnog „nacističkog greha” u posthladnoratovskom periodu, najbolji je dokaz da je reč o disciplini, koja je tajno izučavana u strateškim centrima odlučivanja dve supersile, Sjedinjenim Američkim Državama i Sovjetskom Savezu. Procesi širenja atlantizma na Istok, raspad Varšavskog pakta i Sovjetskog Saveza, razaranje nekadašnje Jugoslavije, nemaju nikakvo ideološko već isključivo geopolitičko značenje, koje je već odavno opisano u delima klasika anglosaksonske geostrategije Makindera, Mehena i Spajkmana.

¹⁴⁴ Doktor pravnih nauka

Transformacija geopolitike posledica je fenomenalnog razvoja nauke i tehnologije. Pod uticajem tih procesa, pojam teritorijalnog i državnog suvereniteta je relativizovan. Promenjene su i uobičajene predstave o politici i ekonomiji. Nastale su nove forme povezivanja ljudi, socijalni i kulturološki fenomeni, do tada potpuno nepoznati. Promenio se i odnos čoveka prema prirodi. Sve to neminovno menja i sam predmet izučavanja geopolitike kao odnosa prostornog i političkog. Geopolitika velikih sila, sve više se okreće tzv. „mekim činionicima moći“, kulturi, obrazovanju, delovanju u sferi informisanja, odnosno sve više teži modeliranju društvene svesti, u skladu sa konkretnim geopolitičkim ciljevima. Naravno to nikako ne znači da su velike sile naprasno odustale, od tzv. „tvrdih činilaca moći“, odnosno fizičkog ovladavanja prostorima i njihovim resursima, što najpotpunije potvrđuje aktuelna američka geostrategija na Balkanu, Iraku i drugim delovima sveta. Pre bi se moglo konstatovati da su „meki činioni moći“ prethodnica „tvrdih činilaca moći“ kojih se američka politika i geopolitika u celini, nikada neće odreći.

Dešavanja posle Drugog svetskog rata na našem prostoru, moraju se analizirati u jednom širem kontekstu, hladnoratovski podeljene Evrope. Titov „meki komunizam“ bio je izmišljotina atlantista, o čemu svedoče događaji iz 1948. godine. Naime, Tito je tada podstaknut da napravi „brešu“ u Istočnom bloku. Danas, sa ove vremenske distance, veoma je zanimljivo čitati Rezoluciju Informbiroa i ptužbe na račun „jugoslovenskih komunista“. Nema sumnje da je njihov „revizionizam“ sa aspekta geopolitike bio otvorena izdaja stare Evrope, u korist američkog okupatora.

1. Dvadeseti vek – srpska katastrofa

Srbi spadaju u retke evropske narode koji nisu rešili svoje nacionalno pitanje. Naš narod nikada nije integrisao teritorije koje nastanjuje i nije stvorio nacionalnu državu u čijim bi okvirima svi, ili bar veći deo nacije živeo.¹⁴⁵ U prelomnim događajima od balkanskih ratova, u čitavom 20. veku, otkazao nam je istorijski um. Nacionalnu politiku nismo zasnivali na realnostima i dobrim procenama. Nismo bili dorasli iskušenjima u koje nas je uvela istorija, niti smo znali, imali političke vizije i moralne snage da iskoristimo mogućnosti za povoljnije ishode u jugoslovenskoj krizi. Za to istorijsko razdoblje, srpski narod nije imao ljude - predvodnike i političare dorasle složenosti i težini političkog položaja srpske nacije u Evropi i svetu. Vrlo važna specifičnost našeg istorijskog razvoja jeste nepostojanje državnog koninuiteta.¹⁴⁶ Srbi spadaju u red malobrojnih nacija koje nisu imale uslova da do kraja i žive feudalni sistem, da prođu sve faze njegovog razvoja.

1.1. Najveće greške Srba

¹⁴⁵ Lužanski Tešić Dušan, 2004. *Magija ponavljanja istog*, Beograd, Prkos, 7.

¹⁴⁶ Krestić Vasilije 1998. časopis *Srpsko nasleđe*, br.2, članak "Srbi između raskola i novih podela", Beograd, Glas, 8

Ruski panslavizam je delovao sa pozicija ruskih aspiracija na Balkanu, dok je onaj zapadni austroslavizam imao za funkciju da veže Srbe za Hrvate i Slovence, kako bi ih odvojio od ruskog uticaja, ali i pretenzija da stvore samostalnu državu i vode nezavisnu spoljnu politiku. Iz tog razloga bilo je neophodno na kraju Prvog svetskog rata sprečiti trijumf Srba na Balkanu. Ovo se moglo postići stvaranjem „multikulturalne” jugoslovenske zajednice u kojoj bi Srbi i srpski nacionalizam bili neutralisani i kontrolisani. Preko jugoslovenske ideologije Srbija se pretopila u Jugoslaviju, koja je bila geopolitički tampon prema germanskim i ruskim aspiracijama na balkanski region i Bliski istok.¹⁴⁷ Po sadržaju je taj tip jugoslovenstva bio mnogo bliži austroslavizmu (pa i ilirstvu), te je značio odvajanje od drugih neslovenskih i pravoslavnih naroda, dok je, s druge strane, bio suprotstavljen germanskom faktoru. Sve je ovo odgovaralo Francuskoj i Anglosaksoncima. Iako je jugoslovenstvo bilo proizvod i domaćeg idejnog toka srpske i hrvatske političko-intelektualne scene, ono je i poslužilo interesima pojedinih zemalja.

Pred povlačenje srpske vojske 1915. godine, velike sile nudile su Srbiji proširenje za Bosnu i Hercegovinu i deo austrijskih teritorija, gde su većinom živeli Srbi, da proširi Kraljevinu Srbiju, da Slovenija i sever Hrvatske pripadnu Italiji, a da se istočni deo vardarske oblasti pripoji Bugarskoj. Zauzvrat Bugari nas ne bi napali sa leđa, već bi ušli u rat na našoj strani, Rumunija bi ušla u rat, dobili bi oružje i municiju, kao i pojačanje od Engleza i Francuza. Iako je premijer Pašić bio za stvaranje Ujedinjene Srbije, kao i veći deo parlamenta, regent Aleksandar, odbija ponudu i osuđuje Srbiju na propast? Mora se posebno istaći da je engleska vlada bila protiv ove varijante, koju je sa druge strane snažno podržavala Rusija. Srbi su napravili katastrofalnu istorijsku grešku što su ušli u zajedničku državu sa Hrvatima i Slovencima, koja ih je kao narod jednostavno upropastila.¹⁴⁸ Pored toga što je jugoslovenstvo biološki iscrpljivalo i slabilo Srpstvo, ono je delovalo kao moćan dezintegracioni činilac. Ulaskom u ovu državnu zajednicu, Srbi postaju dezorijentisani, ravnodušni prema svojoj naciji. Mnogo žrtvovali, ništa dobro dobili. Bilans – katastrofalan za Srbe, a svi ostali dobili državnost i profitirali.

Kasnije, tokom svoje vladavine, suočen sa krizom u državi, oko 1928. godine, kada su Slovenci i Hrvati tražili nezavisnost, kralj Aleksandar uvodi diktaturu za narednih 4 godina. Svi ga savetuju (Francuska, rođaci i sam kralj Engleske), da Slovencima i Hrvatima da nezavisnost, ali da zadrži teritorije u Hrvatskoj i da granica bude na liniji Zadar - Bihać - Sisak - Virovitica, koji danas pripadaju Hrvatskoj.¹⁴⁹ Da je to uradio još 1932. godine sigurno bi izbegao smrt u Marseju i svi bi bili srećni i zadovoljni. Hrvati tih godina nisu imali šta da traže na tim

¹⁴⁷ Mitrović K. Aleksandar, www.jungbookbeograd.com, *Geopolitika (Treći svetski rat)*.

¹⁴⁸ Šešelj Vojislav 2002. *Ideologija srpskog nacionalizma*, Beograd, Srpska radikalna stranka, 579.

¹⁴⁹ www.gradnis.net, *Najveća istorijska greška u Srba*.

prostorima, jer je tu živeo većinski srpki živalj. Tek posle II svetskog rata Hrvati naseljavaju taj prostor, tzv. Vojnu krajinu (odnosno zapadni deo).

Na početku II svetskog rata Nemačka je pokušala da neutralizuje bedem Jugoslavije tražeći od Jugoslavije da bude neutralna. Tadašnja jugoslovenska vlada pod namesništvom kneza Pavla je potpisala ne pakt, kako se obično misli, već protokol kojim se obavezala na neutralnost.¹⁵⁰

On je dopuštao mogućnost transporta nemačke logistike preko teritorije Jugoslavije uz prethodno odobrenje jugoslovenske vlade. Za tu uslugu je Jugoslavija trebalo da dobije luku Solun pod uslovom da Sile Osovine pobeđu u ratu. Kao što je poznato, neutralnost je odbačena vojnim pučem od 27. marta 1941. godine, koji su izveli anglofilski generali i političari. Ambasador Britanije Kembel u tadašnjoj Jugoslaviji izneo je realniju procenu kada je 1940. godine izvestio svoje ministarstvo da je knez Pavle svim srcem za pobeđu Britanije u ratu sa Silama Osovine, ali da smatra da bi ulazak Jugoslavije u rat protiv tih sila bio ravan samoubistvu, jer Jugoslavija ne bi mogla da pruži otpor duže od 14 dana, a u ratu protiv Nemačke i Italije bi izgubila dva miliona ljudi.

Hitler bi verovatno u proleće 1941. godine ostavio Jugoslaviju na miru, da nije bilo martovskih demonstracija. Bar za neko vreme, pošto je već bio zauzet pripremama za napad na Sovjetski Savez. U tom slučaju ne bi bilo vojnog poraza, ne bi bilo Nezavisne Države Hrvatske, ne bi bilo genocida nad srpskim narodom, pa ni deoba u kojima je jedan, komunistički pokret, bio suprotstavljen pokretu Draže Mihajlovića. Ne bi bilo ni Titove Jugoslavije. Te 1941. godine Anglosaksoncima je bilo potrebno da se otvori još jedan front na Balkanu, a možda kao i 1914. da se na taj način u svetski rat uvuče i Rusija (doduše, sada kao SSSR). Oni su zato podržavali pokrete otpora, da bi vezivali što više nemačkih divizija na ovom prostoru. Istovremeno, nisu mnogo marili za genocid nad Srbima u Hrvatskoj, jer im je Zagreb gotovo uvek bio simpatičniji od Beograda (bombardovanje 1944).

1.2. Posledice atlantističke orijentacije Srba

Srbija se nikada nije potpuno oporavila od Prvog sv. rata, kada je izgubila trećinu stanovništva. U Drugom sv. ratu smo izgubili 1,6 miliona sunarodnika, najviše na teritoriji današnje Hrvatske (samo u Jasenovcu oko 700 hiljada). Svaka, pa makar kao i ova, površna analiza, ne može izbeći stradanje srpskog naroda na teritoriji sadašnje Hrvatske. Inače, Hrvati nas preziru jer smo mi vekovni svedok njihove nemoći, slabosti, grešaka i poraza.¹⁵¹ Srbi su kroz istoriju više puta branili, spašavali i amnestirali Hrvate, a kada je neko tako često svedok nečijih poraza i uniženja, logično je da se instalirao psihološki mehanizam – najpre zahvalnost, a potom odvajanje i beg. Genocid nad Srbima (1941-1945) je zasigurno jedan od najstrašnijih u istoriji čovečanstva. To je ostavilo duboki trag u sferi duhovnog i istorijskog pamćenja Srba. Proterivanje oko 300 hiljada Srba iz

¹⁵⁰ Mitrović K. Aleksandar, www.jungbookbeograd.com, *Geopolitika (Treći svetski rat)*.

¹⁵¹ Marić Jovan 1998. *Kakvi smo mi Srbi?*, Beograd, Bareks, 77.

Krajine i Slavonije u protekloj deceniji je najveće poniženje Srba u njihovoj istoriji. Prema tome, Srbe u dvadesetom veku ubijaju i papa i fašisti i komunisti i zapadni demokrati, svaki na svoj način, u svom interesu, sa svojim razlozima, svaki u svoje vreme, a ponekad i u kombinovanom vidu.

Smatra se da Srbi nikada nisu ni imali elitu koja je pokazivala vidljiv učinak u stvaranju boljeg života nacije od onog u kome je zatečena.¹⁵² Dakle, nemamo društvenu elitu čija bi se reč slušala, nemamo jedinstvena merila kakva postoje kod zapadnoevropskih naroda. Nejedinstveni smo, razbijeni i međusobno zavađeni. Ne cenimo dovoljno život, pa nas ni drugi ne cene. Nemamo privlačne snage, ni otpornosti. Na taj način Srbi su lakše, brže i u većem broju postajali Hrvati, Arnauti, i muslimani, pre nego što su ovi postajali Srbi. Tri četvrtine sadašnjih Hrvata i muslimani u BiH i Srbiji, polovina kosovskih i makedonskih Arbanasa, većina Makedonaca, svi Crnogorci, su srpskog porekla.¹⁵³

Zbog okolnosti u kojima se naša zemlja našla, na stotine hiljada najškoloranijih i najkreativnijih stanovnika je napustilo domovinu na duže rokove, ili zauvek. Školovanje visokih stručnjaka se inače vrši o trošku države, a ovaj potencijal odlazi da služi drugim nacijama. Sve institucije u Srbiji su zatajile, a sudbina naroda je prepuštena u ruke birokratije. Opšti pad morala u Srbiji je uslovio i:

1. nanošenje zla drugome zbog pakosti i zavisti,
2. rasplamsavanje gramzivosti i bogaćenje po svaku cenu,
3. agresivnost,
4. konfliktnu i brutalnu bezdušnost.

2. Zlo komunizma

Geopolitički pristup nikada ne može biti jednoznačan. Prema tome, i period komunističke Jugoslavije mora se analizirati u skladu sa osnovnim zakonom geopolitike atlantizam–kontinentalizam. Nasilno presecanje građanskog kapitalističkog razvoja i surov obračun sa tim društvom, posebno sa njegovim vodećim slojem, naneli su srpskom narodu teške udarce. Potpun raskid sa starim vrednostima – građenim na istoriji, kulturi, religiji, tradiciji i stoletnom životnom iskustvu pokidao je sve dotad postojeće interaktivne spona srpskog naroda i doveo do njegovog duhovnog rasula.¹⁵⁴ U velikoj meri smo izgubili nacionalni identitet. Komunistički internacionalizam je dao značajan doprinos razbijanju srpskog naroda. U Srbiji je prividno niža svest – nacionalna, bila zamenjena prividno višom svešću – internacionalnom.

¹⁵² Lužanski Tešić Dušan 2004. *Magija ponavljanja istog*, Beograd, Prkos, 12.

¹⁵³ Spasić Biljana 2005. *Zašto Srbi nestaju?*, Užice, Grafičar, 250.

¹⁵⁴ Krestić Vasilije 1998. časopis *Srpsko nasleđe*, br.2, članak "Srbi između raskola i novih podela", Beograd, Glas, 8.

2.1. Dolazak komunističke filozofije (ideologije) na svetsku scenu

Tragični događaji iz Prvog svetskog rata, ogromna nepotrebna stradanja ruskih vojnika na istočnom frontu pod pritiskom zapadnih saveznika doveli su do ljuljanja istočne imperije i revolucionarnog talasa. Pokazalo se i da je panslavistička ideologija mrtvo slovo na papiru, jer su Sloveni ratovali protiv Slovena, i to, čini se, oni pod komandom Beča sa velikim žarom protiv svoje „braće” Srba i Rusa. Država je propala, a vakuum moći iskoristila je najorganizovanija i najfanatičnija „sekta” – boljševici da se dočepaju vlasti. Uz to, treba dodati da su nemački generalštab i američki bankari pomagali i finansirali Lenjina i njegov revolucionarni eksperiment iz strateških, geopolitičkih i ekonomskih razloga.¹⁵⁵ Na taj način su i Nemci i Anglosaksonci hteli da izbace iz igre jedinog ozbiljnog konkurenta na ogromnim prostorima Evroazije. No, na kraju se to i Nemcima vratilo kao bumerang, pa su za neko vreme van igre bili i Berlin i Moskva. Dakle, potpuni trijumf atlantističke strategije „zavadi pa vladaj“ zavladao je Evropom.

Socijalizam je od početka svog nastanka pokazivao pretenzije da se nametne kao nova religija čovečanstva. Obećava da uredi odnose u ovom svetu, bez Božje pomoći.¹⁵⁶ Socijalizam postavlja na prvi plan pitanje socijalne strukture i podele ekonomskih dobara. U praksi predstavlja sintetičku težnju društvenih klasa, naročito potištenih i ugroženih u suprotnosti prema drugim, vladajućim klasama.¹⁵⁷ Osnovni motiv je borba i samoodbrana, solidarnost unutar jedne grupe i borba protiv ostalih grupa. Socijalistička baza i buržoasko-kapitalistička su jedna ista. Socijalizam u potpunosti prihvata sve buržoaske vrednosti i želi samo da ih razvije i na nov način raspodeli, učinivši ih svojinom čitavog sveta.¹⁵⁸ Socijalizam je robovanje čoveka prirodnoj nužnosti, a ne vladavine čoveka nad prirodom.

U klasičnoj marksističkoj formi, socijalizam je neprijatelj ne samo nacionalizmu, nego i nacionalnom, uopšte. Povezan je sa internacionalizmom. Kapitalizam je svojim socijalnim nepravdama uništavao kod radničke klase patriotski nacionalni osećaj.¹⁵⁹ Tako je internacionalizam radničke klase objašnjiv i razumljiv, kao i njen ateizam. Ovo je bio revolt na interese vladajućih klasa, koji su često prikrivani patriotizmom i nacionalizmom, kao i religijom i crkvom. I nacionalizam i socijalizam imaju kao ideje svoje psihološko poreklo i istoriju. Obe ideje su socijalne, jer ih je koncipirao čovek kao društveno i političko biće.

¹⁵⁵ Đurđević M. Ratibor 2004. *Adske protuve*, Beograd, Ihtus, 28.

¹⁵⁶ Berdajev Nikolaj 2001. *Nova religijska svest i društvena stvarnost*, Beograd, Brimo, 138.

¹⁵⁷ Dvorniković Vladimir 1995. *Borba ideja*, Beograd, Tersit, 131.

¹⁵⁸ Berdajev Nikolaj 2001. *Smisao stvaralaštva*, Beograd, Brimo, 226.

¹⁵⁹ Berdajev Nikolaj 1999. *Sudbina čoveka u savremenom svetu*, Beograd, Logos, 50.

2.2. Delovanje komunista pre SFRJ

Komunistička partija Jugoslavije, čim je stupila na istorijsku scenu, zastupala je jugoslovensku ideju u tumačenju Kominterne. A u tom tumačenju sadržala se „srpska krivica“ za stvaranje „Versajske Jugoslavije“ i „hegemonizam najveće nacije“, označen kao velikosrpstvo preuzeto od austrougarske državne ideologije. Taj srpski „praroditeljski greh“ postao je sindrom srpskih komunista koji će usloviti njihov inferioran položaj u politici komunističkog vođstva i potom vazalan odnos prema Titu i jugoslovenskim nacionalističkim partokratijama.

Kraljevina Jugoslavija ni nacionalno, ni politički, ni vojno nije izdržala egzistencijalno iskušenje u Drugom svetskom ratu. Brzo se raspala ne samo pod udarima armije Nemačke i njenih saveznika Italije, Mađarske i Bugarske, nego i destrukcijom unutrašnjih faktora - antijugoslovenstva i antisrpstva, najizraženijeg u hrvatskom ustaštvu koje je iskoristilo poraz Kraljevine Jugoslavije za stvaranje Nezavisne Države Hrvatske, odnosno velike Hrvatske koja je obuhvatala i teritoriju Bosne i Hercegovine do Drine i Srem sa Zemunom. Na teritoriji NDH, hrvatske i muslimanske ustaše izvršile su genocid nad srpskim narodom, a Arbanasi kao italijanski satrapi izvršili su genocid nad Srbima na Kosovu i Metohiji. Na teritoriji NDH ustaški genocid nad Srbima izazvao je srpski ustanak protiv NDH, čijim je rukovođenjem ovladala Komunistička partija. Bio je to u novijoj istoriji prvi međunacionalni rat Srba i Hrvata, iako je u partizanskom ustanku 1941. bilo i Hrvata. Antifašistička borba, u kojoj je hrvatski narod masovnije učestvovao posle kapitulacije Italije, i partizanska revolucija pod vođstvom KPJ, zamaskirali su pravu suštinu vekovnog srpsko-hrvatskog spora i rata u vremenu postojanja NDH.

Pred srpski narod 1941. godine nacionalno pitanje postavlja se kao egzistencijalno i državno pitanje. Rat protiv okupatora postao je istovremeno i međunacionalni i građanski rat na jugoslovenskom prostoru. U tom ratu srpski narod ne nastupa sa jedinstvenom nacionalnom ideologijom, kako je nastupao u Prvom svetskom ratu. Srpsko nacionalno pitanje u Drugom svetskom ratu instrumentalizovale su dve ideologije: komunističko-boljševička i antikomunističko-monarhistička. Komunističko-boljševička ideologija, koju je zastupala Komunistička partija Jugoslavije, rešenje svih nacionalnih pitanja videla je u jugoslovenstvu kao obliku socijalističkog internacionalizma i u državnom federalizmu kojim se uspostavlja nacionalna ravnopravnost. Antikomunističko-monarhistička ideologija, nošena ravnogorskim pokretom Draže Mihailovića, kolebala se između srpskog i velikosrpskog nacionalizma i jugoslovenstva, konačno prihvaćenog na početku 1944. godine. Uprkos ustaškom genocidu u Drugom svetskom ratu, kao celina ponovo se opredelio za ideologiju jugoslovenstva i zajedničku državu sa jugoslovenskim narodima.

Da bi se razumela sadašnja američka strategija i sadašnja američka pozicija prema Srbiji uopšte, potrebno je ukazati na još jedan bitan

dogadaj.¹⁶⁰ Za vreme Drugog svetskog rata, godine 1942, Savet za spoljne poslove SAD, koji je laboratorija njihove spoljne politike, počeo je izradu grandioznog projekta pod nazivom „Rat i mir”, koji se bavio posleratnim uređenjem Evrope. Već je tada postalo jasno da će Evropa biti podeljena na dva bloka i da je Amerika nastojala te 1942. godine, dakle usred Drugog svetskog rata, da unapred odbrani uticaj Sovjetskog Saveza. U tom smislu, ona je, u projekciji „Rata i mira”, osmislila strategiju prema kojoj bi zemlje od Baltika do Balkana, uključujući i Jugoslaviju, trebalo da budu vezane nekim bilateralnim sporazumima i da čine jednu konfederaciju kako bi se zaustavio sovjetski prodor ka Zapadu, odnosno ka centralnoj Evropi.

Amerika je u julu 1942. godine potpisala, s tadašnjim kraljem Petrom Drugim Karađorđevićem, tajni sporazum pod nazivom „Preliminarni ugovor, za koji nisu znali čak ni svi članovi Kraljevske vlade. Potpisivanje se zbilo u Vašingtonu, potpisnici su američki predsednik Ruzvelt i kralj Petar Drugi. Suština tog ugovora je da Amerika sektor Morave i Vardara smatra koridorom od svog najvećeg nacionalnog i bezbednosnog interesa. Interesantno je da se ta projekcija Evrope iz studije „Rat i mir“ Saveta za spoljne poslove nije ostvarila. Dogodila se, 1945. godine, Jalta. Došlo je do sporazuma Staljin–Čerčil koji je kasnije Amerika nevoljno prihvatila i ta projekcija se urušila. Međutim, 1948. godine, posle breše koju je napravio u komunističkom bloku, Tito se (naravno) okreće Zapadu. Jedini uslov Amerike da mu pruži ekonomsku i svu drugu pomoć jeste da se revitalizuje ugovor koji je Ruzvelt potpisao s kraljem Petrom Drugim 1942. godine. Tito šalje svog izaslanika Lea Matesa u Vašington, bespogovorno pristaje da revitalizuje taj ugovor i dobija prvu pomoć od 55 miliona dolara. Kasnije, naravno, i druge.

2.3. Socijalizam u Srbiji pod kontrolom atlantista

SFRJ je bila pod presudnom kontrolom atlantizma, koji je ulagao ogromna materijalna sredstva za podršku Titu. Praktično, od 1948. godine mi smo deo zapadne interesne sfere.¹⁶¹ Vrhunac takve orijentacije predstavlja Bledski sporazum iz 1954. i 1955. godine, kojim je Josip Broz, potpisujući bilateralne sporazume sa Grčkom i Turskom, praktično Jugoslaviju pridružio članstvu NATO pakta. Vrlo je zanimljivo da je Jugoslavija već 1960. godine sa Grčkom dopunila bilateralni sporazum. Tito je doslovno pristao na to da će u slučaju nekog velikog rata u Evropi, a to je mogao biti sukob između Amerike i Sovjetskog Saveza, Jugoslavija u potpunosti biti spremna da svoju teritoriju i baze prepusti NATO paktu. Posle raskida sa Sovjetskim Savezom urađena je analiza koja potvrđuje da je Jugoslavija sa preko 170 ugovora bila vezana za SAD. To su uglavnom bili ugovori tajnog karaktera, ali je danas više nego jasno: mi smo s

¹⁶⁰ Vukašinić Milorad, *www.koreni.net*, 2. deo - *Otađbina je zbirka dužnosti*.

¹⁶¹ Vidi, isto.

Amerikom bili čvorno vezani. Sporazum iz 1960. godine ostao je na snazi i posle Titove smrti, 1980. godine, što Grčka tajnom depešom obaveštava savezno Predsedništvo o tome da taj ugovor smatra i dalje validnim.

Pojavni agensi svih jugoslovenskih nacionalizama u drugoj polovini prošlog veka, poprimili su ideološku motivaciju Titovim otporom Staljinu i Informbirou Komunističkih partija 1948. godine. Energije nacionalnog nezadovoljstva jugoslovenskih naroda Komunistička partija Jugoslavije pretvorila je u osnovnu revolucionarnu energiju za rušenje „buržoasko-monarhističkog“ poretka. Taj revolucionarni nacionalizam postaje ideološki rezidum Hrvatske, Slovenačke, Makedonske i Crnogorske komunističke partije, koji će se, posle Hruščovljeve kanoše 1956. godine, ispoljiti kao nacionalistički etatizam.

Posle 2. svetskog rata u Srbiji se desio radikalni raskid sa tradicijom i nacionalnom svešću. Posebno oštar pritisak je pretrpela SPC. Po okončanju ratnih dejstava stanje je bilo sledeće: Veliki broj pobijenih sveštenika u ratu, mnoge crkve i manastiri uništeni, a ni među postojećim sveštenstvom SPC nije bilo sloge iz političkih razloga. Od 1942. godine pa neko vreme po preuzimanju vlasti, komunisti su negovali idilične odnose sa verskim zajednicama. Međutim, ubrzo počinje fizička likvidacija sveštenika, napadi, ometanja u službi, otimanje imovine, ukidanje obeležja i sl. Komunisti su razbijali SPC: Sproveli su odvajanje makedonske pravoslavne crkve proglasom iz 1958. godine, a zatim i zvaničnom autokefalnošću 1961. godine. Obrazovanje crnogorske narodnosti je za cilj imalo deljenje i slabljenje srpstva, a prvi su to sprovodili komunisti.¹⁶²

Otpor komunističkog vođstva Jugoslavije Staljinovom i sovjetskom hegemonizmu, predstavlja u svetskom komunističkom pokretu prvu radikalnu reviziju doktrine socijalističkog internacionalizma. Tim otporom, praćenim užasnim terorom nad pristalicama Rezolucije Informbiroa, ideološki se zasniva socijalistički patriotizam, odnosno socijalistički nacionalizam, kao negacija sovjetskog imperijalizma. Jugoslovenske komuniste sledice Poljaci i Mađari 1956. godine pa ce antistaljinistički i demokratski nacionalizam postati generator sloma staljinističkog poretka u Istočnoj Evropi i samog Sovjetskog Saveza.

Antistaljinizam u praksi titoizma postaje podsticaj i alibi za legalizaciju nacionalizma komunističke birokratije i inteligencije Hrvatske, Slovenije, Bosne i Hercegovine, Makedonije, Crne Gore, posle Osmog kongresa Saveza komunista 1964. godine formulisan i ostvarivan kao samoupravni socijalizam. Taj samoupravni nacionalizam sledbenički prihvata i vođstvo srpskih komunista, ne shvatajući i nemajući hrabrost da shvati da je ta doktrina suprotstavljena celini srpskog naroda i tragična po Srbe u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini. Samoupravni nacionalizam predstavlja negaciju jugoslovenstva koje je proglašeno velikodržavnim

¹⁶² Šešelj Vojislav 2002. *Ideologija srpskog nacionalizma*, Beograd, Srpska radikalna stranka, 461.

centralizmom i zamenilo šupljim pojmom - zajedništvo, u kome su se republike legalno pretvarale u države, a Jugoslavija u konfederaciju. Za ciljeve i ishode tog procesa srpska politika je bila slepa. Rezidualne energije ustaštva narastale su u titoizmu u šezdesetim godinama, da bi se 1970. i 1971. godine izrazile u masovnom antijugoslovenskom i srbofobskom pokretu, a 1990. i 1991. godine potvrdile u separatističkoj volji čitavog hrvatskog naroda i njegovoj oružanoj secesiji.

2.4. Upliv kontinentalističkog impulsa u Srbiji

Šezdesetih godina prošlog veka, jačaju unitarne tendencije i institucije savezne države, što je veoma uznemirilo zapadne službe, koje su strahovale da će jugoslovenstvo postepeno evoluirati u kontinentalni geopolitički projekat, blizak ruskim interesima. Po svemu sudeći, zapadne službe stoje iza političke likvidacije jedinog srpskog kadra od autoriteta u narodu, Aleksandra Rankovića, čija orijentacija je sadržala potencijalno kontinentalistički impuls. Zanimljivo je da je pre nekoliko godina nekadašnji britanski ambasador Kroford, na jednom skupu o Kosmetu u Varšavi, pominjao „represalije iz Rankovićevog perioda” kao navodni istorijski dokaz kontinuiteta „velikosrpske politike”, govoreći u prilog „nezavisnom Kosovu”. Zaista, posle pada Rankovića, nestale su unutrašnje prepreke za razaranje jugoslovenske države. Vrhunac je predstavljalo donošenje Ustava iz 1974. godine, kojim su stvorene pravne i institucionalne pretpostavke za razaranje ne samo Jugoslavije, već i Srbije, čiji je ustavno pravni položaj bio poražavajući, sa dve pokrajine Kosovom i Vojvodinom, koje su imale prerogative država. Svaka težnja za nacionalnu ravnopravnost srpskog naroda u socijalističkoj samoupravnoj Jugoslaviji, svaka težnja za integritetom srpske nacionalne kulture i jezičko jedinstvo Srba, Hrvata i muslimana, svaki zahtev za poštovanje nacionalnog identiteta Srba u Hrvatskoj s pravom na svoje pismo i duhovne tradicije, svaka kritika slovenačke i hrvatske hegemonije i eksploatacije srpske privrede - sirovina i energije, od vođstva Saveza komunista Jugoslavije i saveza komunista republika, uz punu političku podršku Saveza komunista Srbije, proglašavana je i proganjana kao srpski i velikosrpski nacionalizam.

Donošenju ovog Ustava, prethodili su mnogi značajni događaji. Najpre, albanska pobuna iz 1968. godine i prvi zahtevi „Kosovo Republika”, zatim masovna nacionalistička histerija u Hrvatskoj nazvana “Maspok”, gde su obnovljeni slogani iz perioda zloglasne Nezavisne Države Hrvatske, odnosno pre toga izjave iz Slovenije o „Jugoslaviji kao prolaznoj stanici”. Svim tim događajima, upravljao je lično Josip Broz, po nalogima američke CIA-e i Vatikana, čiji je agent bio do kraja života. Naravno, ovi procesi su doprineli izvesnom oslobađanju Srba od iluzije „jugoslovenstva” i postepenom, mada stihijskom, povratku „nacionalnom načelu”. Upravo ta okolnost posebno je zasmetala atlantistima.

Atlantistima je veoma smetao kritički odnos Srba prema ustavnopravnim rešenjima iz komunističkog Ustava iz 1974. godine, koji je donet u izrazito nedemokratskim uslovima. Naime, ovaj ustav je po

svemu sudeći pisan pod presudnim uticajem SAD. Tito je do poslednjeg dana bio poslušni izvršilac vašingtonskih naloga, odnosno za vreme njegove vladavine, projektovan je raspad Jugoslavije na štetu srpskih interesa. Realizacija tog plana ostvarena je u posthladnoratovskoj epohi, uporedo sa raspadom Sovjetskog Saveza .

Prema tome, svako protivljenje srpskih političara i intelektualne javnosti „Titovom testamentu iz 74. godine”, suštinski je bilo suprostavljeno interesima SAD i NATO pakta, i to je politika koja se primenjuje na ovom prostoru do danas. Njihov interes ovde nije bilo samo razaranje Jugoslavije, već u širem smislu razaranje svake geopolitičke ideje koja bi potencijalno vodila emancipaciji Evrope i obnovi Rusije. Eventualno stvaranje proširene srpske države, bilo bi zakonomerno suprotstavljeno tim strategijskim planovima. Pored toga za SAD je bilo veoma važno da NATO kao instrument zaštite njihovih interesa u Evroaziji opstane, sada kada komunizma nema, pod novim izgovorima radi tobožnje zaštite Evrope od nacionalizama.

3. Razbijanje Jugoslavije i Srbije

Ustav od 1974. godine postao je legitimna osnova svih jugoslovenskih separatizama i secesija i samim tim uzrok međunacionalnog i građanskog rata na jugoslovenskom tlu 1991-1995. godine. Ustav donesen na Brionima 1974, koji Pokrajinu Vojvodina i Pokrajinu Kosovo uspostavlja kao državne subjekte u konfederaciji jugoslovenskih republika, stvorio je političke uslove za legalnu albanizaciju Kosova i Metohije i izgon Srba, na šta je u ime socijalizma žmurelo srpsko rukovodstvo. Albanski separatizam permanentno je tinjao u komunističkom pokretu kosovsko-metohijskih Albanaca, da bi se posle 1966. i 1968. pretvorio u šovinistički teror nad srpskim stanovništvom, na šta politika srpskog komunističkog vođstva nije odgovorila odbranom nacionalnih interesa.

3.1. Implikacije Ustava iz 1974. godine¹⁶³

Srpska zvanična politika, sagledana u trajanju titoističkog poretka, najduže je imala poziciju bezuslovnog jugoslovenstva po Titovom tumačenju te državne ideologije. Od ideološke revizije jugoslovenstva i napuštanja federalizma krajem šezdesetih godina, nacionalna politika komunističkog vođstva Srbije, životne interese svog naroda podređuje samoupravnom socijalizmu po Kardeljevom tumačenju te ideologije. Ali, to je i vreme ideološke krize srpskog vođstva i likvidacije antidogmatskih i za modernizaciju orijentisanih kadrova u Srbiji. To je i vreme političkog učvršćenja nosilaca vazalne politike u komunističkom vođstvu Srbije.

¹⁶³ www.sr.wikisource.org, *Ustav Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (1974)*.

Ustavom 1974. godine jugoslovenska federacija pretvorena je u konfederaciju i srpski narod stavljen u neravnopravan ustavno-pravni položaj. Državnim granicama i samoupravnim etatizmom dezintegriran je srpski narod, a Republika Srbija pretvorena je u „užu Srbiju“ pod tutorstvom Kosova i Vojvodine. Srpsko komunističko vođstvo je, u ime samoupravnog socijalizma i vernosti Titu, prihvatilo radikalno odbacivanje jugoslovenstva i stupilo u vazalan odnos prema nacionalističko-separatističkim partokratijama Hrvatske i Slovenije, koje će posle Titove smrti sa Makedoncima i muslimanima zasnovati antisrpsku koaliciju.

Slovenačka komunistička partokratija je sa teoretskim autoritetom Borisa Kidriča i osobito Edvarda Kardelja, od Prvog privrednog petogodišnjeg plana zasnovala ekonomsku hegemoniju u Jugoslaviji. Sa uvođenjem samoupravljanja, Slovenija je legalizovala svoj evolutivni etatizam i separatizam koji je podsticao razbuktavanje svih jugoslovenskih nacionalizama, pa i srpskog. Svojom pragmatičnom i beskrupuloznom politikom Slovenija je postala najveći dobitnik i profiter stvaranja i postojanja Jugoslavije i prva se oružano ocepila. Srpsko komunističko vođstvo prema slovenačkoj hegemoniji i antijugoslovenstvu, dugo se ponašalo inferiorno i na kraju reaktivno, kratkovidno, neadekvatno. Odbacivanje jugoslovenstva kao integrativne ideologije i federalizma kao državnog ustrojstva, sa aktiviranjem albanskog, slovenačkog i hrvatskog šovinizma i separatizma, izazvalo je aktiviranje i srpskog nacionalizma koji će iz odbrambene pozicije u raspadu Jugoslavije i međunacionalnom i građanskom ratu poprimiti i ekstremističke vidove u paravojnim i dobrovoljačkim formacijama. A jedna politička stranka proglasila je Veliku Srbiju kao nacionalan cilj, što je borbi srpskog naroda za nacionalna i demokratska prava nanelo ozbiljne političke štete.

Srpska demokratska opozicija, nastala krajem šezdesetih godina, u narednim godinama i do kraha Jugoslavije suprotstavljala se antijugoslovenstvu i svim nacionalizmima. Demokratska opozicija u Srbiji formulisala je alternativu nacionalnoj politici Saveza komunista Jugoslavije i Srbije. Ona nije prihvatila Ustav 1974. godine i napuštanje državnog federalizma. Zalagala se za nacionalnu i građansku ravnopravnost, ustavnu i društvenu reformu, a srpsko pitanje je poistovetila sa demokratskim pitanjem. U borbi za nacionalnu i građansku ravnopravnost, samim tim i za očuvanje Jugoslavije, srpska demokratska opozicija nije imala podršku antititoističke i antisocijalističke opozicije u Sloveniji i Hrvatskoj, koje su bile izrazito antijugoslovenski orijentisane, pa su paktirale sa svojim nacionalnim birokratijama i od početka sedamdesetih godina borile se za stvaranje svojih samostalnih država.

3.2. Socijalizam nakon Tita

Pod pritiskom albanskog separatizma i intenziviranja secesionističkih procesa u Sloveniji i Hrvatskoj, čija birokratija posle Titove smrti njegovu autokratiju zamenjuje antisrpskom koalicijom koja

podržava albanski separatizam, ali i pod pritiskom srpske javnosti nezadovoljne neravnopravnim položajem srpskog naroda u Jugoslaviji, vladajući režim u Srbiji 1989. godine vrši reviziju Ustava iz 1974. godine i menja ustave pokrajina, podređujući ih Ustavu Republike Srbije. Srpska zvanična politika nastoji da ukine suprematiju antisrpske koalicije, suprotstavlja se secesionističkom opredeljenju Slovenije i Hrvatske, zalažući se za opstanak Jugoslavije kao federativne države. Na nesreću srpskog naroda, politika vladajućeg režima ne usaglašava se sa epohalnim promenama koje su zahvatile svet, ne uviđa posledice ujedinjenja Nemačke i raspad Sovjetskog Saveza, ne sledi prevratnički proces demokratizacije i antikomunizma koji su zahvatili države Istočne Evrope.

Od radikalne obnove ustaštva u Hrvatskoj izražene masovnim terorom i genocidnim pretnjama Srbima, od secesionističkih političkih akata Slovenije koji su Jugoslaviju uveli u političku agoniju, srpska politika u celini postaje reaktivna politika. Na oružano otcepljenje Slovenije i oružano otcepljenje Hrvatske, potom i Bosne i Hercegovine, koje su iskoristile pravo na samoopredeljenje, pravo koje su Evropska zajednica i Amerika uskratile samo Srbima, zvanična Srbija i deo opozicije sa srpskim demokratskim strankama u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, odgovaraju zahtevom za pravo na samoopredeljenje srpskog naroda najpre za Jugoslaviju. I tek kad je započeo građanski rat, koji su izazvali Hrvati svojim šovinističkim terorom, Srbi u Hrvatskoj, posle odbijanja da im se prizna autonomija, referendumom proglašavaju Republiku Srpsku Krajinu, na teritorijama na kojima su bili etnička većina. I Srbi u Bosni najpre su se politički borili za Jugoslaviju, i tek posle odluke muslimana i Hrvata za secesiju, posle hrvatske agresije na Bosnu i pokolja Srba, posle muslimanskog započinjanja građanskog rata u Sarajevu, Srbi stupaju u odbrambeni rat i na svojim etničkim teritorijama zasnivaju Republiku Srpsku Bosne i Hercegovine. A to nije bilo stvaranje Velike Srbije.

3.2.1. Doba Slobodana Miloševića

Zašto su SAD bile toliko protiv pokreta koji je u Srbiji nastao posle Titove smrti u drugoj polovini osamdesetih godina, a koji je personifikovao Milošević? Reč je o veoma zanimljivom pitanju, koje najčešće zbunjuje tzv. spoljne istraživače jugoslovenske krize. Odgovor mora uvažavati strogo geopolitičke kriterijume. Najpre treba naglasiti, da početkom osamdesetih, Amerikanci nisu bili protiv srpskog nacionalizma, jer je prema njihovoj tadašnjoj proceni i on bio u funkciji „destrukcije SFRJ”. Veoma je interesantno da su anglosaksonci tada podržali i Memorandum SANU¹⁶⁴, koji su kasnije toliko medijski demonizovali, kao nekakav akt koji je pokrenuo rat na prostoru nekadašnje Jugoslavije. Zapad je tih godina podržavao i „disidente antikomuniste” u Srbiji, u širokom

¹⁶⁴ Mihailović Kosta, Krestić Vasilije 1995. *Memorandum Srpske akademije nauka i umetnosti*, Srpska akademija nauka i umetnosti, Kultura, Beograd.

ideološkom spektru od tvrdokornih nacionalista do ekstremnih liberala. Dakle, sve što je bilo u funkciji razaranja Jugoslavije, atlantisti su podržavali. Do promene u njihovim stavovima došlo je onog trenutka kada je srpsko nezadovoljstvo odnosima u bivšoj državi, počelo da dobija institucionalne karakteristike i da se kreće u pravcu zahteva za očuvanjem Jugoslavije, u kojoj bi Srbija bila ravnopravna sa drugim republikama. To je ono što su angloamerikanci prepoznali kao kontinentalistički geopolitički impuls u srpskoj politici, odnosno kao ispoljavanje geopolitičkog principa „tla iznad krvi”¹⁶⁵, koji je personifikovao Milošević.

Promene koje je pokrenuo Milošević zaprepastile su atlantiste. Ovde se ne radi samo u povratku pokrajina Vojvodine i Kosmeta u ustavnopravni okvir Srbije, već i o jednom modelu „reforme socijalizma”, koji je bio u interesu većine i koji je kao takav bio zakonomerno suprotstavljen modelu pljačkaške „tranzicije” po recepturi MMF, a i Svetske Banke, a koji je u vidu „gotovih rešenja” nametnut ostalim socijalističkim državama i Rusiji. Zbog toga je Zapad bio toliko protiv Miloševića i politike vlasti u Srbiji. O tome je opširno u svojim knjigama pisao i zamenik državnog sekretara SAD iz Klintonovog perioda Talbot, tvrdeći kako je stvarni povod za bombardovanje Srbije 1999. godine, bilo odbijanje Miloševića da sprovede neoliberalne mere MMF-a i Svetske banke, koji nisu smeli da dopuste postojanje takvog predsedana u Evropi. Pre svega reč je o političaru, koji pripada centrima moći atlantizma, tako da se njegovo priznanje, o stvarnim razlozima agresije NATO na SRJ, mora veoma ozbiljno analizirati.

Izgleda da je ovde reč o nečemu što je slavni ruski profesor Panarin nazvao svetskom „ekonomskom kontrarevolucijom”. On je govoreći o simbolizmu kraja „hladnog rata” isticao njegov klasno socijalni kontekst. Globalizacija je planetarni trijumf bogatih u odnosu na siromašne. Zaista, Sovjetski Savez je bio planetarni zaštitnik svih siromašnih u svetu, pa i onih na Zapadu. Ako analiziramo sadašnji položaj radništva, studenata, nezaposlenih, primalaca socijalne pomoći na Zapadu, uvidećemo drastično pogoršanje njihovog statusa, u odnosu na vreme „hladnog rata”.

3.2.2. Globalizacija i komunisti

Završetkom „hladnog rata”, procesi razaranja socijalne države, neverovatno su ubrzani ne samo na nekadašnjem Istoku, već i na Zapadu, pod izgovorima globalizacije.¹⁶⁶ Suštinski na delu je sveobuhvatni socijalni prevrat globalnih razmera, koji se sprovodi nasilno i ne dopušta uspostavljanje bilo kakvog alternativnog ekonomsko socijalnog modela, osim „neoliberalnog”. Sve to prouzrokuje dramatične promene unutar svakog društva pojedinačno. Globalizacija je postala sinonim društvenih podela, ali i koncentracije bogatstva i moći, u rukama veoma malog broja ljudi. Upravo, manjini super bogatih nije potrebna nikakva demokratija,

¹⁶⁵ Leontjev Konstantin 1994, *Vizantizam i slovenstvo*, Beograd, Logos.

¹⁶⁶ Dugin Aleksandar 2009, *Geopolitika postmoderne*, Beograd, Nikola Pašić.

već stalni izgovori za njeno faktičko ukidanje. Očigledno je da u postojećim društvenim okolnostima, bogati nemaju više nikakav interes da finansiraju i održavaju ustanove socijalne države. Ovaj proces naročito je vidljiv u Evropi. Nije slučajna izjava francuskog predsednika Sarkozija, da Francuska više neće biti država socijalnih ustanova, već država vlasnika. Na isti način razmišlja i evropska birokratija iz Brisela.

Današnji komunisti su se značajno promenili i prilagodili „novom vremenu“. Osim spremnosti na saradnju sa vladajućim strukturama u zemlji, podrazumevalo se prihvatljivost i dominantnim silama na Balkanu, pre svega SAD-u i EU. A to nije moglo da se dogodi da socijalisti nisu revidirali stavove, i da od patriota mилошевићevskog tipa nisu postali proevropska socijaldemokratska stranka. Jednom rečju, da nisu zavezali stranačkog konja tamo gde im je globalni gazda rekao. Danas se pod pritiskom novih okolnosti i dominantne evroameričke paradigme, SPS opet vraća na pozicije mekše socijaldemokratske linije. Evropski politički trend proteklih decenija bio je da se levičarske, socijalističke i radničke partije transformišu u politički korektne socijaldemokrate „nove levice“. Ona se umesto tvrdog zastupanja interesa siromašnih i sveta rada, uklanja sa puta svetu kapitala i više voli da se bavi pomodnim temama (manjinske grupe, ekologija, salonski antifašizam, koji, zapravo, više i ne postoji u svetu).

Zaključak

Komunisti su posle Drugog svetskog rata načinili veliku nepravdu srpskom narodu po pitanju teritorija, a uz to su amnestirali i nagrađivali one koji su činili najveće zločine prema Srbima. Besomučna ateistička propaganda kao osnovno obeležje tadašnje državne politike, predstavljala je jedan od najstrašnijih udaraca slobodi i savesti. Višedecenijska komunistička netrpeljivost i mržnja prema svemu religijskom u srpskom narodu, kao i neopravdano gušenje svega nacionalnog kod Srba, nesumnjivo su doprineli eksploziji iste takve netrpeljivosti i mržnje, kao izraza dugo potiskivane agresivne energije u narodu, ovoga puta ispoljene ne prema sebi, već prema drugim narodima i njihovom verskom opredeljenju. Ovih opijuma se nismo oslobodili, a već nam je stigla nova droga oličena u mondijalizmu. Kao što je komunistički internacionalizam proglašavan za progresivnu i elitnu misao, tako se i danas mondijalističke ideje predstavljaju kao ideje budućnosti najnaprednijeg i najcivilizovanijeg dela čovečanstva. Upravo zbog toga, proizveden je rat na tlu bivše Jugoslavije, kao izgovor za vojnu intervenciju NATO-a i kasnije pretvaranje Jugoslavije u gigantsku vojnu bazu alijanse.

Najveća je tragedija kada narod ostane bez svoje države. Građani Srbije su sada izgleda na tom putu. Srbija se nalazi na dramatičnoj istorijskoj raskrsnici i posle 5. oktobra i smene Miloševića. Srpska tranzicija iz socijalizma u kapitalizam, odvijala se uglavnom kao i u ostalim nekadašnjim socijalističkim državama. U najkraćem, bila je to tranzicija iz nečega u ništa, po recepturi eksperata MMF-a i Svetske banke.

Jednostavno, ono što priznaje Stroub Talbot, da nije bilo moguće sprovesti u vreme vladavine socijalista i Miloševića, sprovedeno je posle državnog udara 5. oktobra. Posledice tih dešavanja danas su dramatične. Razorena je ekonomija, ne postoji proizvodnja, država je vraćena u predindustrijsko doba, izvršena je divlja privatizacija profitabilnih preduzeća, korupcija i kriminal su amnestirani od svakog pokušaja utvrđivanja krivične odgovornosti, enormno je povećana nezaposlenost, koja stvara mnogobrojne oblike sociopatološkog ponašanja. Najveći broj ljudi doveden je u stanje potpune egzistencijalne neizvesnosti.

Razlika između prave velike i samo ekonomske sile je što se prava velika sila uopšte ne libi da ratuje za svoje interese. Za SAD čitav svet je njena interesna sfera. Danas u svetu i ratuje jedino SAD. Amerikanci su u odbrani svojih interesa nemilosrdni i ništa nisu bolje raspoloženi prema EU nego prema Rusiji. A EU nije sila koja bi sada ratovala za svoje interese, iako sada ima i svoju vojsku. Ali, EU ima i „meki trbuh“, a to je Balkan i zemlje koje su bile decenijama pod sovjetskom dominacijom. A nož u „meki trbuh“ može biti Turska. Sjedinjene države nastoje i vrše pritisak na Evropsku uniju da primi u punopravno članstvo Tursku, ne bi li Tursku iskoristili kao „trojanskog konja“ u planiranoj islamizaciji Evrope, kojom bi se izmenila demografska i civilizacijska slika Evrope.

Za mnoge se postavlja i pitanje samog opstanka EU u dužem vremenskom periodu, ukoliko ne dođe do nekih drugačijih političkih određenja. Jer, EU sada jeste ekonomski džin, koja ima društveni proizvod veći od SAD, ali je politički patuljak. To obično ne ide zajedno, jer ko ima ekonomsku silu, želi i političku moć. Zato je pitanje hoće li ona postati značajan politički faktor. Tako je i EU počela da razmišlja o tome šta je njena interesna sfera. Zato EU mora da kontroliše Panonski bazen, Dunav i Moravsko-varždarski koridor. U međuvremenu SAD pravi transverzalu: Albanija-Kosovo-jug Srbije-Bugarska-Turska i faktički na taj način hoće da ostvare kontrolu nad najvažnijim koridorom za protok sirovina i energenata iz Azije. Mi se nalazimo sada u tom sukobu interesa Evrope i SAD. Tek kada sfere interesa budu na neki način podeljene, to će za nas biti jedna data okolnost koju moramo uzeti u obzir pri pravljenju naše strategije razvoja. Za EU je mnogo važnije da ovaj prostor bude pod njihovom kontrolom, bez obzira kako se on privredno razvijao.

Literatura

1. Berđajev Nikolaj, 2001. *Nova religijska svest i društvena stvarnost*, Beograd, Brimo.
2. Berđajev Nikolaj, 2001. *Smisao stvaralaštva*, Beograd, Brimo.
3. Berđajev Nikolaj, 1999. *Sudbina čoveka u savremenom svetu*, Beograd, Logos.
4. Dugin Aleksandar, 2009., *Geopolitika postmoderne*, Beograd, Nikola Pašić.
5. Dvorniković Vladimir, 1995. *Borba ideja*, Beograd, Tersit.